

FOLK OG LAND

NR. 18. — 8. ARGANG

LØRDAG 23. MAI 1959

LØSSALG 65 ØRE

Hitlers siste ord

Det har lenge vært kjent i innvierte kretser — ikke minst blandt ofrene for de med Nürnbergerprosessene beslektede rettsskandaler at Adolf Hitler i de siste dager i bunkeren under Rikskanselliet i Berlin — dikterte til den senere forsvundne Martin Bormann sine siste ord. Det hadde under hele krigen vært Hitlers sedvane å la sine ofte vittige og beåndede monologer stenograferes ned av sekretærer. En samling av disse enetaler — kausier — eller hva man vil, er også utkommet på norsk, og har i vide kretser undergravet den oppkonstruerte myte om Hitler som ensrettet fanatiker, blottet for sund sans og sunt vett. Derfor vekker det vel pinlig oppsikt for historieforfalskerne og opinionsfabrikantene herhjemme å lese gjengivelsen av Hitlers siste og profetiske ord i det store britiske Beaverbrook-organet SUNDAY EXPRESS.

Som det var å vente tok en britisk avis dette opp. Det ville jo være utenkelig at en norsk avis kunne støte an mot den offisielt vedtatte svartmaling av Adolf Hitler — ved å offentliggjøre hans ord som absolutt ikke tydet på sinnsforvirring eller noe av det andre som tillegges den døde tyske fører. Ti den norske såkaldt demokratiske presse er inspirert og ensrettet så det er en gru i disse temaer — på det at det lille norske folk nu skal sove seg like inn i døden.

Etter 14 års forløp har da — vi kan vel trygt si den ulovlige besidder av dette Hitlers etterlatte budskap til samtid og ettertid — øyensynlig utnyttet sitt åndelige tyvegods kommersielt med suveren forakt for opphavsretten?

I Hitlers siste dager, skriver Sunday Express, var alle sekretærer sendt bort. Hitler talte bare til sin stedfortræder Martin Bormann.

Hvordan kom dokumentene ut av bunkeren?

Martin Bormann ga den 17. april 1945 det maskinskrivne manuskript til en kurer. Kureren forlot Hitlers bunker samme natt som russerne fullførte omringningen. Han hadde til hensikt å dra til et tilfluktssted i Alpene hvor tyskerne planla sin siste motstand. Han ble klar over underveis at han ikke ville komme igjennom den allierte sperring. Noen timer før han ble tatt til fange gjemte han et sted i nærheten av Salzburg Hitlers hemmelige politiske testamente.

En historisk beslutning

Adskillige år etterpå sendte

kureren fra det allierte fengsel hvor han var — et budskap til en venn.

Han orienterte ham om beliggenheten av gjemmestedet og ga denne ordre: «Brenn det du finner der».

Vennen skred til verket uten anelse om dokumentets innhold. Men fristelsen var for stor. Han brøt konvoluttene og ble klar over betydningen av det han var bedt om å ødelegge. Han nølte, og brakte derefter papirene tilbake til

gjemmestedet. — Gjennom mystiske kanaler i etterkrigstidens Tyskland fikk han inn en meddelelse til mannen i fengsel. Han argumenterte for at dokumentene skulle bevares. Men ordren kom tilbake: «Brenn dem. Brenn dem».

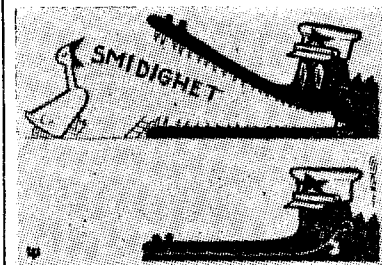
Desperat søkte nu vennen etter en løsning som tillot ham å lystre ordre, samtidig som han sikret innholdet. Tilslutt traff han en beslutning. Forts. s. 7.

Tysklands president Hindenburg mottar sin nyutnevnte rikskansler Hitler, hvis legalitet ikke kan bestrides.

Konrad Sundlo:

DET RØDE INNHAV SOM TRUER OSS

(— «Tarantel».)

Ifølge dagspressen fikk Stortinget over tre tusen protester mot tyske offiserer på Kolsås og tyske forsyningsbaser på norsk jord. Og da saken var oppe til behandling i Stortinget var det 14 av tingets medlemmer som var enige med protestantene.

Når så mange tok standpunkt på grunn av sine følelser fra 1940 istedenfor å støtte seg på sin forstand fra 1959 skyldes det den dårlige norske nyhetstjeneste. De fleste mennesker i dette land henter jo sin videregående informasjon om internasjonale forhold fra norske blade og norsk kringkastings nyhetsskilder som langt fra er feilfrie. Rett som det er bringer de tilforvans nyheter som ikke bare er forvrengte, men direkte løgnaktige og av og til har man inntrykk av at selv borgerlige blad er blitt litt lyserøde.

Ta begivenhetene i Tibet, f. eks.! Et selvstendig land, med eget språk, eget statsoverhode og egen religiøs overherre. Når dette land blir overfalt og okkupert av Røde Kina blir de kjempende tibetanere i norsk presse omtalt som «opprørere», hvilket selvfølgelig er helt feilaktig.

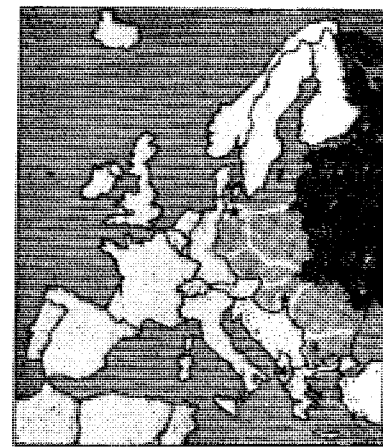
Den samme uvederheftighet går igjen når det gjelder vest-tyskerne. Det som er aktuelt er hets og insinuasjoner om prøyser-ånd og tysk militarisme. Det som ikke er aktuelt er opplysende artikler om at Vest-Tyskland har fått til oppgave å hindre, ialfall bremse en Sovjet-russisk fremtreden fra Østersjøen, nordover gjennom de danske sund mot Danmark og Syd-Norge. Vår skjebne er med andre ord avhengig av vest-tysk hjelp.

Hvorfor gjør ikke presse og kringkasting oppmerksom på dette og på at Østersjøen etter 1945 er blitt et rødt innhav og en dødelig trussel mot Nord-Europas frihet?

For de fleste er Østersjøen havet mellom Sverige og de baltiske stater. De er ikke oppmerksomme på at Østersjøen også stikker opp mellom Sverige og de danske øyer, og at derfor alt hav mellom Danmark og Leningrad nå er russisk. Ved Tysklands sammenbrudd i 1945 ble nemlig Østersjøen med tiliggende tyske kyst et militært tomrum som Sovjet ikke var sen om å sette seg i besittelse av. Og dets gode venner, de vest-allierte, lot det forsyne seg helt til Lübeck. Hele området fra derne by til Leningrad er derfor nå et sammenhengende sovjet-russisk militærområde av høyeste klasse, med batteristillinger, rakettbaser, flyplasser, marinebaser og kaserner for de svære troppestyrker som er avdelt til området. Den tyske befolkning er naturligvis flyttet bort og forsvunnet i Sovjet-Unionens indre mens pålitelige tropper med brede kjaker og skjeve øyner er kommet istedet.

Med de nåværende skuddvidder kan sovjetrusserne fra den tyske nordkyst skyte langt inn i Sverige og bombardere Danmark sønder og sammen. Avstanden fra Kjøbenhavn til de russiske baser på Rygen er ca. 150 km, mens avstanden fra sydligste danske øy til basene bare er 50 km, og den danske øy Born-

(Forts. s. 8).

JOHAN NYGAARDSVOLD

«Du skal ikke tåle så inderlig vel den urett som ikke treffer deg selv».

A. Ø.

Herr T.

I Deres artikkel i nr. 14 av F. og L. d. a. har De gitt uttrykk for at jeg ser for velvillig på Johan Nygaardsvold. Takk for det. Diskusjon er fruktbringende.

Hva De anfører om hans politiske virksomhet i mellomkrigsårene er jeg enig med Dem i. Den var på forsvarets område umoden og ansvarsløs. Det vil neppe noen benekte idag. Den såkalte opposisjon var desværre ikke så forferdelig mye bedre — i handling. Da der endelig kom en mann på arenaen som forstod, hva landet stod overfor, fikk han heller ikke fra det hold den nødvenige støtte. Tilslutt ble han, som skikken er blandt små folk, fallt ryggen.

Det siste er en uskikk, som også Nygaardsvold ble utsatt for, men ikke på grunn av sitt forhold i mellomkrigstiden. Derfor har jeg ikke kommet inn på den ting.

Men lat oss nå se på Elverum og okkupasjonen en gang til. Det kan ikke skade. Det er løgnen, som dette folk er tvangsforet med, som en må få has på.

I.

På Elverum tok Nygaardsvold i erkjennelse av sin tidligere feilaktige «forsvars»-politikk med stortingets og regjeringens tilslutning det standpunkt, at fedrelandet går foran partiet. Han fremsatte også tanken om en samlingsregjering, som ble avvist ut fra det motsatte synspunkt, ser det ut til. Nygaardsvolds standpunkt var — og er — folkets standpunkt, uansett allverdens senere dialektikk. Heller ikke lot han seg dengang imponere av uvedkommendes innblanding og parlamentarisk humbug. — Dette standpunkt har han, såvidt man kan se, den hele tid holdt fast ved. Det har ikke vært lett.

Her ligger grunnen til en sjikane, som han var utsatt for. Ut fra følelsen av at denne ikke var helt rettferdig, er der av en enslig svale nylig forsøkt å gi ham en slags oppreisning, ved å opplyse, at etter bombardemanget i Trysil, skal han ha «git ordre til krig». Det kan selvfølgelig en norsk statsminister ikke gjøre og han får nok også holde sine personlig affekter utenfor, selv om det er meget menneskelig å bli gretten og gi endt fra seg i en slik situasjon, når en ikke har noe å ta igjen med.

Denne opplysning er ellers meget verdiull, fordi den viser at på Elverum hadde Nygaardsvold ikke firt på sitt standpunkt. Fra general Clarke vet vi, at han heller ikke var kommet lenger i Øyer. Hadde han gjort det senere f. eks. i London, ville han sikkert fåt absolusjon og bli kanonisert som politisk helgen istedet for å bli avskjediget med en uforskammet attest ledsaget av endel tingeltangel. Der er nokk av eksempler på slike foreteelser.

II.

Nå var og ble han altså «defaitist», som den stedege betegnelse er på folk, som ikke anser det tillatelig, at andre skal slåss for dem og deres interesser — med «høygaffler». I London kunne man ikke godt deportere statsministeren i likhet med hva der skjedde med andre mislike personene som general Fleischer, professor Koht og konsultativ statsråd Mo-winckel, m. fl. Det ville tatt seg for dårlig ut. (Quisling spillte med adskillig held på samme streng overfor sin uvenn Terboven)!

III.

Stillheten har senket seg over de en gang så ærerike begivenheter på Elverum. Det betyr, at den på den logiske tenknings område mer tilbakeleggende del av det norske folk, de som kaller eller rettere kalte seg «de gode nordmenn» omsider er kommet til samme standpunkt som Nygaardsvold.

IV.

Sakenes uventede vending må ha git regjeringens enkelte medlemmer adskillige «tilpassingsvansker». I hvert fall er ikke Nygaardsvold kommet lekende lett fra dem under den tid det tar å bile fra Elverum til Trysil. Det er åpenbart disse tilpassingsvansker som det noe lettsindig er uttalt ønsket om, at de skal gå i graven med dem som kjenner dem. Dette fromme ønske vil selvfølgelig føre til, at nettopp mot dette punkt vil den vitenskapelige granskning, som før eller senere vil gå detaljene igjennom i sømmene, komme til å rette sit søkelys. Sanheten er nå engang utrolig levedyktig, kanskje ikke minst den ubehagelige sanhet, som søkes skjult — hva det nå kan komme av.

V.

Siden det nå var — ihvertfall etter hva det er påstått — parlamentarismen, som nødvendiggjorde Norges deltagelse i den annen verdenskrig, så må vel også dens former være omhyggelig iaktatt ved sakens be-

60 år

Lensmann i Grytten under krigen, Fritjof Thorbjørn Sanner, fylte 60 år den 19. mai. Han var organisasjonsleder i Romsdal og Nordmør i 1942, og var dessuten med i Hirden og Germanske S.S. Lensmann i Grytten var han fra høsten 1942 til krigens slutt. Han var også ordfører en tid i et par kommuner.

Da han ble arrestert 8. mai ble han satt på eneselle i Molde fengsel, for deretter å bli flyttet til Fjerlijordet fangeleir. I januar 1947 ble han overflyttet til Akershus landsfengsel, hvor han satt i ca. 8 mndr. Derfra ble han først sendt til Nannestad og siden til Berg konsentrasjonsleir, hvorfra han slapp ut høsten 1950.

F. A.

handling i statsråd, hvor de sedvanemessig overholdes. Kfr. siste statsråd i Tromsø! At der m.a.o. ble holdt avstemning og fattet flertallsbeslutning, som ble ført til protokolls. Statsrådene kan da ikke bare ha sittet og måpet av forferdelse?

VI.

Den såkalte «goodwill», som det sies, at Norge skal ha i så rikelig mon blandt de øvrige nasjoner, bør man vel ikke stole for meget på. Hvorledes man egentlig er kommet til den oppfatning, er noe gåtefullt, men det er kanskje Roosevelts «se til lille Norge», som går igjen. For en tid siden ble der utenlands foranstaltet en Gallupundersøkelse verden over, hvilket land hadde den største goodwill mellom nasjonene. Norge kom på siste plass, gudbedre.

Vår goodwill har neppe større reell verdi enn Polens, Ungarn og Tibets.

Den bekjente redaktør av «Chicago Tribune» oberst Mac Cormick skrev engang i sitt blad om ferden fra Elverum via 20 minutter i Sverige og videre nordover, at det var «verdensrekord i hurtigflukt». (Den norske

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse

Hotel Bristol A/S, Kr. 4. gt. 7, Oslo.
Rasmus Brodkorb, Eisen- u. Bauartikellagentur, Ths. Angellsst. 4, Trondheim.
Brun & Boije, Auto- u. Radiogeschäft, Kongens gate 14, Trondheim.
F. Bruns Bokhandel, Nordregt. Trondheim.
Erik Bruun, Textilagenturen, Kongensgt. 14, Oslo.
A/S Otto Kr. Bruun, Garnverretungen, Møllergaten 24, Oslo.
Disponent Konrad Bryde, Tordenskioldsgt. 4, Oslo.
S. M. Bryde Verlag von «Norges Handelskalender», Tordenskioldsgt. 4, Oslo.
Jørgen Bryhn A/S, Trikotagensgeschäft, Rosenkrantz pl., Oslo.
Bryn-Halden & Nitedals Tændstikfabrik A/S, Streichholzfabrik, Grønvold, Ø. Aker.
Patenting. Alf. B. Bryn, Forsyningsdepartementet, Grubbe-gaten 3, Oslo.

grunnlov rekker nokk ikke så langt som til Chicago, ser det ut til).

Det er ikke Nygaardsvold som bærer skylden for slike vanærene ord og foreteelser. Derfor behøver ingen landsmann skamme seg over ham.

VII.

Man kan bebreide Nygaardsvold at han ikke gjorde som sin kommandant i Paris de befolkningens forvirring ved tyskernes fremmarsj i 1914 tok til. Han kunngjorde kort og godt: «Jeg er her og jeg blir her». Dermed ble det ro. (Det var en gammel afrikaveteran, såvidt erindres var hans navn general Gallifet).

Det falt i en annen ansvarebevisst manns lodd å gjøre dette her.

VIII.

Urett skal bekjempes, uansett hvor den stikker hestehoven frem, også når den treffer motstandere. Ikke minst når vedkommende står alene.

Det burde ikke vært nødvendig at det i tilfellet Nygaardsvold kommer fra oss, Quislingene.

CLAF HOLM.

Et brev

Den 19. april fikk jeg et brev, dette blev borte uten svar og takk. Kan vedkommende hjelpe mig?

Erling Bjørnson.

Tidl. NS bonde

fra Vestfold ønsker leie en seter eventuelt et rum på seter en stund i sommer. — Godt nok bare det er tak over hodet. — Helst Sel, Vågå eller Heidal.

Bill. merk. «Oppgi pris».

Nicolay Buch, Bauartikel, Fjordgølen 19, Trondheim.
Buck-Tekstilagentur, Ø. Slottsgate 20, Oslo.
Einar Bugge A/S, Kohlengeschäft, Moss.

KONGELIG BESKRIVELSE

I Farmand leser vi noen dyp-sindige betraktninger av Audax om «kongelig verdi». Av alle danske blad er det naturligvis det ufysiske «Information», en slags dansk VG i forverret utgave, som siteres som uttrykk for dansk folkemening. Og i dette blad heter det da at «Danmark som republik ikke er nogen revolutionær, men bare en fjollet idé». Det samme gjelder for Norge, konkluderer vår venn Audax med.

Tja, derom turde meningene være delte. Også om hva som er latterlig. Men, vi er ikke ute etter å gjøre Norge til republikk, i denne omgangen iallfall. Det er noe annet vi gjerne vil servere våre lesere som en godbit i all den Farmatidske kongeligheten, og det er den danske presses deilige omtale av tronfølgeren.

Det sosialistiske regjeringsorgan i København kritiserer tronfølgerens påkledning og skriver blant annet: Den alltid uheldigkledte prinsesse burde lære noe av sine jevnaldrende». Hun går med «alt for store, pyn-tede damehatter og damekjoler og meget ofte med den båtformede utskjæring, som hun også hadde til søsterens konfirmasjon, og som krever fyldige skuldre og hals».

Det annet regjeringsblad, det radikale Ekstrabladet, iler imidlertid kongeligheten til undsetning med følgende berømmelse av tronfølgerens dyder:

«Er det noe som er smukt og bemerkelsesverdig hos tronfølgeren, så er det hennes hals og skuldre. Hun har rette, men blødt avrundede skuldre og et skyggeløst halsparti uten hulninger eller saltkar over en liten, høy og fast byste.

Prinsessen har dessuten en missundelsesverdig talje. Den er tross hennes høyde ikke meget mere enn 50 cm. Til gjengjeld har hun kraftige ben og hofter med en god porsjon «hvalpefedt» på ennå».

Kom så ikke å si at det er noe i veien med det danske monarki. For hvalpefedtet kommer nokk tronfølgerne hurtig til å gå av seg i de skandinaviske partidemokratiske tredemøller.

Tomtegubben.

Som alle andre aviser

må vi se å få inn bladpengene forskuddsvis. Som våre lesere vet er vi ikke særlig beslått med penger og derfor er det så overordentlig viktig for oss at bladpengene betales straks ved forfall. Og derfor er det også slik en stor hjeip om noen synes avisen er verdt noen kroner mere enn bladpengene.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Lånte fjær

En vet ikke riktig enten en skal gråte eller le over den forvirrede flokk av forlorne patrioter fra okkupasjonstiden, som idag — femten år etterpå — forsøker å holde liv i de gamle forslitte propagandafraser og samtidig smykke sitt åndelige fallittbo med allehånde store menn fra «lands-svikernes» forkjetrede leir. Den leir som ifølge teksten var så blottet for kultur.

Det er naturligvis ikke lett, skjønt hykleriet later til å ligge svært godt tilrette for store deler av det norske folk, og anstendighet ikke akkurat er det en er mest plaget av.

Visse ting må det vel være over evne å hale iland selv for disse moralske jonglører. Hva vil for eksempel den storkorsbeprydede gammelmarxist Terje Wold foreta seg når Knut Hamsun om noen måneder skal feires med pomp og prakt av det folk som dømte ham hardt og ubarmhjertig? Vil han under festtalene på vegne av det rettsvesen som dømte Hamsun huske på at han i sin tid ba selveste Molotov om ikke å være «soft» da denne mente Hamsun ikke burde stilles for en eksekusjonspelotang? Og vil alle de andre «gode nordmenn», sammen med den presse som var «god» både under og etter okkupasjonen — riktignok med motsatt fortegn, huske hva de sa og skrev og skumlet om åndsgiganten? Vil de huske den herlige følelse det var for alle de små å kunne spytte ustraffet på den store i det moralske forfalls herlige tider etter 1945?

Og det er naturligvis ikke bare Hamsun som etterhvert skal pusses opp og gjøres presentabel i de beste og mest stupide jøssingsalonger, for Norge er idag så uendelig fattig på storheter, på det som rager lite granne over det middel-mådige, at en må grafse i øst og vest etter pynt til den nasjonale kransekake. Og så ser vi da Kunstnerforeningen slippe ut en prøveballong om å gjøre de døde kunstens menn, Knut Hamsun og Christian Sinding til æresmedlemmer igjen. En ekstraordinær generalforsamling skal avgjøre dette høyviktige spørsmål. Men er det så sikkert at de to kunstnere ville ha tatt imot en slik nyoppnevning? At de vilde latt seg bruke til slik jøssingpynt, mens deres venner og meningsfeller fortsatt var støtt ut i det ytterste mørke.

For hverken en Hamsun eller en Sinding, eller for den saks skyld noen annen av de utstøtte, har behov for noen tilgivelse av den selvgode flokk som trampet lov og rett og anstendighet under føttene. Det de krevet og det vi gjenlevende krever, er rettferd og oppreisning for tarvelige og ugrunnede beskyldninger og dommer. Vi ber ikke om nåde, men om vår rett. Til vi får den kan en spare seg æresbevisningene.

Det er ufattelig at et land kan og vil leve år etter år i en slik forlorn løgnens verden, hvor alle begreper er snudd på hodet, hvor simpelhet og tåpelighet er blitt rettesnoren for den flokk av intellektuelle som idag så suverænt behersker folkemeningen. Alle som vil se, må jo idag være klar over at selveste Goebbels var den rene sinken når det gjaldt å ensrette opinionen sammenlignet med det presse, film, kringkasting m. v. — hemmelig ledet av en liten klikk rabiate hetsere — presterer i Norges land.

Det er for eksempel dunket inn i skallen på det norske folk at Adolf Hitler var en sinnssyk forbryter, hvis navn ikke kan nevnes i godt selskap. Ja, så langt er det faktisk gått, at da Folk og Land for en tid siden presenterte et bilde av Hitler i forbindelse med en bokanmeldelse, så fikk vi noen brev som irettesatte oss for at han var for pen på bildet! Også en utenbys avis bebreidet oss dette. For det er fastsatt som rett og riktig og anstendig og patriotisk i dette land å presentere både Hitler, og for den saks skyld og-

Adolf Hoel

80 år

Vår alles kjære professor Adolf Hoel fylte 80 år 15de mai og Folk og Land bør naturligvis ikke mangle blandt gratulantene ved en slik anledning. På den annen side er det kanskje riktig at vi holder oss litt i bakgrunnen og møter frem litt senere enn de offisielle gratulanter.

For naturligvis kan ikke Norge unnvære Adolf Hoel, like litt som det kan unnvære Knut Hamsun, Christian Sinding, David Monrad Johansen og den lange rekke av andre stormenn på kunstens og åndslivets område som sluttet opp om Nasjonal Samling. Og etterhvert stilles de da alle opp i det høydemokratiske æreskabinett med «nazi»-støvet vel avtørret og med en diskret taushet i levnetsbeskrivelsen når det gjelder et visst pinlig tidsrum.

Når det gjelder spesielt Adolf Hoel, så trenges det særdeles mye diskresjon, for Hoel var

så vår egen Vilken Quisling, med retusjerte bilder slik at de ser ut som hel- eller halv-idioter. De har ikke lov å se ut som folk. Det er ikke mange ukene siden Arbeiderbladet gjengav et slikt bilde av Quisling.

I fem store artikler har nå den høyt ansette britiske millionavis Sunday Express gjengitt den etter norsk oppfatning imbesile idiot Adolf Hitlers siste ord, diktert i de siste dage i bunkeren som et slags testamente for den verden han stod i begrep med å forlate. Og den britiske avis slår til og med fast at hans ord vitner om både klar forstand, profetisk vidsyn og sunt statsmannsdomme! Og avisen flommer av bilder av Hitler og alle hans menn, bilder hvor de ser både pene og pyntelige og forstandige ut.

Vi synes dette er et grovt

Slik skjer rettferdigheten fyldest!

Det er nok så underlige rettsforhold vi lever under her i landet. For 8 måneder siden anmeldte endel personer knyttet til Forbundet avisen Morgenposten i Oslo for grove injurier. Eiendommelig er det naturligvis at vårt skarpskodde kriminal-

en av de første som sluttet opp om NS og ble i 1933 til og med stillet opp som partiets stortingskandidat i Oslo sammen med Vidkun Quisling. Han begrunnet sin innmeldelse i partiet slik i september 1933:

«Klassekampene, den sosiale ufred, de stadig skiftende regjeringer og en svak og unasjonal utenrikspolitikk må nødvendigvis føre til ulykke for et folk. Da Nasjonal Samling er den eneste politiske organisasjon her til lands som har satt seg som oppgave effektivt å bekjempe disse onder, har jeg sluttet meg til denne bevegelse».

Det er ikke nødvendig å fortelle dette blads lesere om Adolf Hoels store nasjonale innsats som ishavsforsker og nasjonal bandhund i de fjernegne hvor Norge har så store interesser å vareta. Heller ikke er det nødvendig å nevne hans store vitenskapelige innsats på så mange områder, den som først det nasjonale styre under okkupasjonen forstod å verdsette ved å gi Hoel den professorstilling han så selvfølgelig hadde pekt seg ut til.

Vi husker også alle den lille muntre historie om Adolf Hoel fra Ilebu i hine hårde dager, da en av de begavede patrioter som var satt til vakt over fangene antastet Hoel og spurte ham hva han var for noe.

Hoel: «Professor».

Fangevokteren: «I hva da?»

Hoel: «I gåseøyne».

Vi husker Adolf Hoel fra biblioteket på Ilebu, fra hans øvelser i ringene og som en stor og god venn. Og vi gleder oss over at Norges største avis Aftenposten har vist så mye rakrygget anstand at det gav plass for en bred og rettferdig omtale av denne Norges store sønn, patrioten og «landssvikeren» Adolf Hoel, på 80 årsdagen.

brudd på demokratisk anstendighet og at Dagbladet bør ta seg av sin feilende og vaklende britiske kollega, med samt den norske Kunstnerforening som vil smykke seg med stygge og lånte «nazi»-fjær fra kunstens verden.

Hvis en da ikke skulde ha tenkt endelig å ville gjøre opp for gammel synd og gi

politi skal behøve så lang tid på å slå fast at anmelderne ikke har begått underslag, dokumentfalsk eller andre kriminelle handlinger, men enda rarere blir det når det synes å finne sted et slikt intimt samspill mellom injuriant og politi at injurianten blir varslet om påtalemyndighetens avgjørelse mens det ikke er så nøye med anmelderne. På bakgrunn herav er det naturligvis heller ikke så rart at riksadvokatens avgjørelse går ut på at «offentlige hensyn ikke krever påtale» mot Morgenposten. I særdeleshet på bakgrunn av at selveste justisministeren i Stortinget talte store ord om at påtalemyndigheten vilde følge denne sak med spent oppmerksomhet og at her skulde alt frem i dagens lys. Vi må si at det er en påfallende forskjell på påtalemyndighetens iver dengang det gjaldt å ramme Fanebust, og den rettferdens mus den nå endelig har født etter 8 måneders svangerskap.

Vi går ut fra at de injurierte, som altså ikke har krav på noen hjelp fra samfundets side, vil reise privat søksmål mot bladet og dets injurierende medarbeider, men det er kanskje ikke stor rettferden å oppnå da heller, skal en dømme etter det som har skjedd i det søksmål Anders Hafskjold har reist mot bladet og som vi skal gi en utførlig redegjørelse for i neste nummer og Folk og Land.

Vi kan forsikre om at det er litt av hvert av underlige ting som har foregått. Verdens Gang, som noterer riksadvokatens avgjørelse som «første runde til Morgenposten», vet å berette at Hafskjolds private injuriersøksmål mot Morgenposten først kan «komme opp neste vår». Og det skulde faktisk ikke undre oss! Halvannet år går som en røyk for rettferdsvesenet i Norge.

Men hva sier så den bekymrede vokter av lov og rett stortingsmann m.m.m Sverre Løberg og hans partifelle justisministeren, som lovet Stortinget at her skulde det gjøres fortgang i sakene? Og hva sier stortingsmennene om å bli holdt for narr slik?

Det er ikke rart en ansett jurist sa forleden at «dette begynner å minne om etterkrigsoppgjøret»!

Ellers henviser vi altså til neste nummer av Folk og Land.

de misshandlede og domfældte og baktalte oppreisning og rettferd. Og da selvsagt alle og ikke bare de store åndens menn og førere som en kan pynte seg selv og jøssingboet med.

BAK KULISSENE:

Den franske strid om panserdivisjonene

de Gaulles store idé: Solch ein Ding müssen wir auch haben!

«Maginotlinjen blir vår ulykke»

«Café de Paris» er som alle Pariserkafeer ikke det en kaller en kafé i Norge, men en restaurant. Mens en i Hotel Ritz på Vendome-plassen traff de elegante damer fra det beste pariserselskap, var denne restaurant i Avenue de l'Opéra i midt-dagstiden mere besøkt av politikere, som ville utnytte spisetiden også til samtaler. En spiste godt her, skjønt kjennerne naturligvis foretrakk de mindre og spesielle matsteder. Spisningen her hadde nesten en offisiell karakter, for det var denne restaurant som også leverte de midt-dager som ministrene gav ved de store mottagelser. Tidligere hadde restauranten hatt følgende spesialitet: kotelettene og oksekjøttet ble vist frem rå til gjestene, og hver av dem fant så ut det stykket han helst ville ha, hvorefter maitre d'hôtel høytidelig i kjole og hvit kokkelue selv stekte maten på en sølvgrill over trekullvarme i selve spiserummet. Det kunne en ikke gjøre lenger. Rommene var blitt pusset opp og hadde ved det fått en stor-restaurant mere internasjonale karakter. Imidlertid svarte de mange spill — selv søylene var forsynt med spill — til den franske smak, og så fremdeles så parisisk ut at en riktignok hadde frittstående bord, men likevel hadde bibeholdt systemet med de

lange «banquettes», de polstrede benker ved veggene.

Da Paul Reynaud, etter å ha levert hatt og frakk til en portier i lyseblått livré ved inngangen, nå trer inn i restauranten, ser han straks sin partner sitte ved et lite bord i hjørnet på venstre hånd. Det er en lang, tynn oberst i infanteriet, hvis øyne har et noe merkelig uttrykk på grunn av de store, tunge øyelokk. Reynaud går hurtig hen til ham, kelteren trekker frem det bord bak hvilket obersten sitter (denne uungærlige manøvrer i pariserrestaurantene uten hvilken ingen gjest kan nå hen til plassene på benken ved veggene) og så tar Reynaud plass ved siden av offiseren. De ser ut over lokalet. Bordene tilhører og tilvenstre for dem er fri, de kan snakke ugenert sammen. Bestillingen går hurtig — obersten har allerede bestilt og Reynaud ser raskt gjennom spisekartet og bestiller uten å tenke seg særlig om og mens maitre d'hôtel noterer hans ønsker: gåselever som forrett, deretter en kjøttrett og endelig grønnsaker. Han legger spisekartet bort, det en skal ha etterpå får en bestemme senere. Kelteren, som tar imot vinbestillingene og hvis svarte forklær fremdeles minner om hans opprinnelige arbeid som kjellersvern, får også sin bestilling, og så kan endelig de to herrer spise og snakke sammen.

«Frankrike», sier obersten, «er på ingen måte rustet for en kommende krig. Maginotlinjen vil uten tvil kunne stanse et fremstøt fra øst, men fremstøtet kommer ikke fra øst, men fra nord. For å kunne møte det, trenger vi en motorisert armé. Vi trenger panserdivisjoner, slike som de herr von Seeckt på den annen side av Rhinen forlenget har planlagt».

Paul Reynaud hører oppmerksomt på hva han sier. For seks år siden, julaften 1929 var Rhinlandrømmningen oppe til debatt i kamret, sammen med Locarno-avtalen. Da hadde en av høyres talere vakt oppmerksomhet:

«Det er ikke tilstrekkelig med Locarno», hadde han ropt, «det finnes bare én sikkerhet for Frankrike — en ordning med Tyskland!» Det var herr Paul Reynaud selv som hadde sagt dette, og han ville også ha forsøkt å komme til en ordning, hvis man hadde gjort ham til ministerpresident — nå hadde han sjansen til å bli ministerpresident på et krav om en angrepsarmé —

«Maginotlinjen blir vår ulykke», fortsatte obersten. En armé som bare vil forsvare seg, skjærer selv senere over på seg. Vet De hva den tyske Schlieffen — skaperen av den plan som ville ha beseiret oss i 1914 hvis tyskerne hadde gjennomført den riktig — har sagt om våre festninger?»

Reynaud ristet på hodet, og obersten siterer langsomt de setninger fra Schlieffens bok om slaget ved Cannae, som han har lært utenad: «I alle våre større slag, Königgrätz, Gravelotte, Sedan, Paris har de fiendtlige festninger spillet en ytterst hjelpende rolle for Prøyssen og Tyskland. De trekker uvilkårlig til seg den motstander som ikke er besluttet på et angrepslag, stanser ham og gjør det mulig eller lettere å inneslutte ham. Angriperen vil heller ikke la seg avskrekke av pansertårn og betongblokker. Riktignok kan nyheten ved og mengden av befestninger forbaure angriperen, men det kan overvinnes når en holder for øye at målet ikke er å trenge fienden tilbake, men å tilintetgjøre ham».

Paul Reynaud forstår med sin skarpe analyserende forstand hva disse profetiske ord av tyskeren fra 1913, som den franske oberst her siterer, betyr for Frankrike og for ham selv. Alle franskmenn har lullet seg inn i den bedrageriske drøm, at en med disse enestående befestninger i en viss grad allerede har oppveiet krigens anstrengelser, men han — Paul Reynaud — vil rive dem ut av denne villfarelse. Han vil si dem sannheten, han vil forkynne offentlig det som her må foretas hurtigst mulig.

«De panserdivisjoner som jeg gjerne vil ha opprettet», sier obersten videre, «vil ikke bare gi oss en angrepsarmé, de vil også bli midlet til å endre ånden i den franske armé fra grunnen av. Arméen sitter fast i byråkrati og i den velbehagelige mening at når vi seiret i 1918 så er vi engang for alle seierherre. Panserdivisjonene av idag er kavalleridivisjonene av igår. Man har snakket om «rytterånden», og man vil engang snakke om «kampvognånden». Bare de tropper som har den vil seire. Ære være marskalk Pétain, men når han forkynner at den fremtidige krig vil se slik ut: et hull og i dette en soldat, foran hullet stål-

Forts. s. 8

Lengter tyskerne tilbake til nasjonalsosialismen?

En pussig meningsmåling stemmer ikke helt med den partidemokratiske oppskriften

I byen Allensbach i Vest-Tyskland driver en kvinnelig doktor, Elisabeth Noelle et institutt for meningsmåling og det skal etter sigende ha oppnådd meget pålitelige resultater. Dr. Noelle forteller at hun har 600 intervjuere i arbeid og disse henter sitt materiale hos et representativt utvalg på 2000 vest-tyskere, fra fabrikkarbeideren til industriherren. Vi skulle tro at ingen av dem har eksponert seg særlig som «nazister».

En av dr. Noelles siste undersøkelser viser at mere enn 26 prosent av vesttyskerne mener at Konrad Adenauer er den tysker som har gjort mest for sitt land. Bismarck kom på en god annenplass med 23 pst. Tredjeplassen delte følgende ikke ukjente herrer: Beethoven, Bach, Goethe og Adolf Hitler.

Et spørsmål som kanskje har større interesse er følgende: «Hvis et nytt nasjonalsosialistisk parti forsøkte å ta makten i Vest-Tyskland, ville De da forsøke å hindre det, støtte det eller stille Dem likegyldig?»

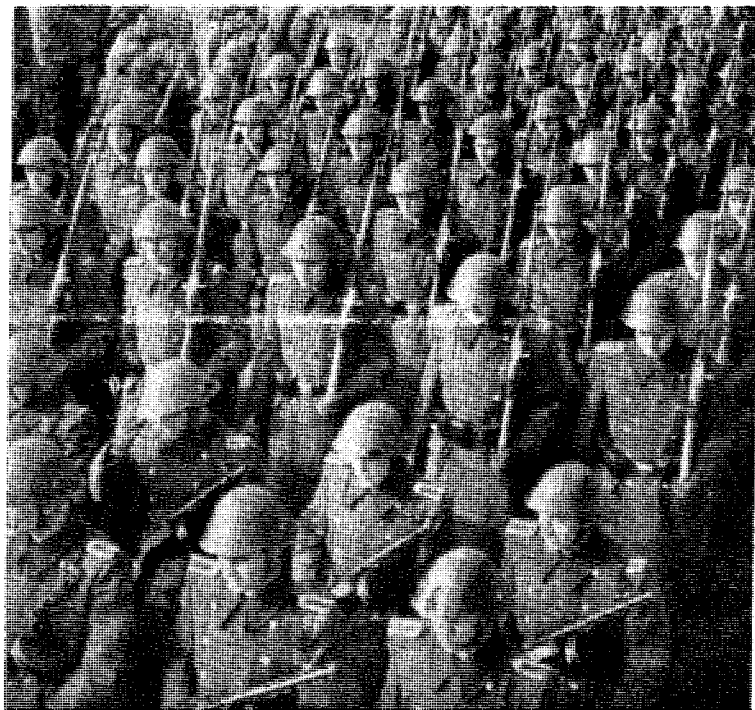
De aviser som har gjengitt denne meningsmåling er naturligvis så demokratiske at de nesten ikke kan nevne nasjonalsosialismen og det er vel derfor grunn til å tro at de har fikset litt på resultatet, for ikke rettere enn vi kan se mangler det adskillige prosenter i regnestykket, men rent bortsett herfra synes vi resultatet likevel er ytterst trist — sett fra et partidemokratisk synspunkt. Det er kanskje best Gerhardsen dropper de tyske basene likevel?

Men til instituttets svar på spørsmålet ovenfor:

Direkte motstandere av en slik utvikling var — heter det — 26 prosent (da må vel 74 pst. være en slags tilhengere eller hur?), men de kunne ikke si om de ville foreta seg noe konkret mot et slikt forsøk. 20 pst. stilte seg likegyldig, mens 10 pst. «viste ikke». Fem prosent stilte seg direkte velvillig til tanken om et nytt nasjonalsosialistisk parti, mens 3 pst. selv i det demokratiterroriserste Vest-Tyskland åpent ga uttrykk for at de ville støtte et nasjonalsosialistisk fremstøt.

Om de resterende 36 % forlyder det intet.

Ellers kan det ha sin interesse å notere at 80 pst av de unge vest-tyskere bestemt avviste tanken om å velge et militært yrke. En forstår av dette at Vesten sannelig er ilde faren og at det militære kjerneland i Tyskland, Prøyssen ligger på den annen side av jernteppet. For der later det ikke til å være noen mangel på militær begeistring. Se bildet. Ellers er det naturligvis ikke noe rart i at ungdommen avskrekkes fra soldatens yrke i det Adenauers Rheinbund, hvor en i femten år målbevisst har besudlet den gamle tyske hærs ære, hvor offiserer som heltemodig holder en festning, med assistanse av rettene blir overdyngnet med uforskammetheter for denne sin dåd, og hvor den offentlige mening — hvis en da kan bruke et slikt ord om det — dirigeres av en flokk lisensierte fremmedord.

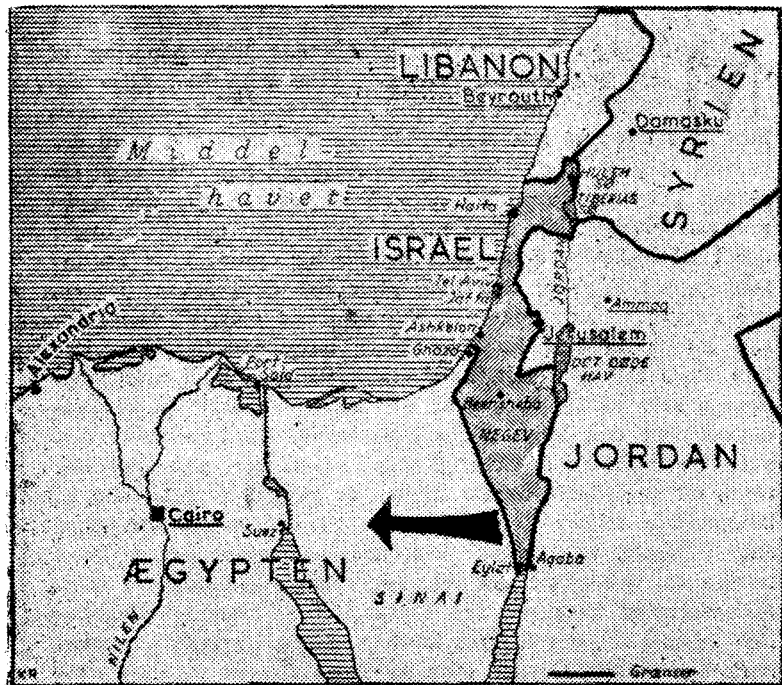
Prøisserne marsjerer nå på den annen side av jernteppet.

Øverst de Gaulle, som Reynaud gjorde til general da han ble ministerpresident.

Noen sannheter om Suez-spørsmålet

Av Erik Lærum

Det holdes stadig liv i det røre som skapt omkring Egyptis påståtte «nasjonalisering» av Suez-kanalen den 26-7 1956. Det kan derfor være nyttig å bringe noen kjensgjerninger, som kan gi et bedre grunnlag for bedømmelsen av det skjedde.

Egypt har ikke «nasjonalisert» Suez-kanalen. Det er en forvrengning av saken, da Suez-kanalen som bekjent løper gjennom egyptisk land-område. Overhøyhetsretten har alltid vært egyptisk både militært og politimessig. Egypterne har selv gravet den, selv betalt det meste av omkostningene herved og har administrert prosjektet meget fornuftig.

Derimot har Egypt nasjonalisert Suez-kanalselskapet, som ikke er noe internasjonalt foretagende, men underkastet egyptiske handelslovers bestemmelser.

Den egyptiske vice-konge, Muhamed Said, stiftet Suez-kanalselskapet ved et dekret av 1854. Etter overenskomsten av 1888 og senest i 1954 i den engelsk-egyptiske avtale er Suez-kanalen uttrykkelig anerkjent som et privat selskap, underkastet egyptisk lov og rett. I denne nasjonaliseringens tidsalder (jfr. bl. a. Englands nasjonalisering av stålindustrien), skulle det synes liketil å forstå Egyptis handling i denne retning. Egypt tilbød å godtgjøre aksjonærene etter Pariserbørsens kurser dagen før nasjonaliseringen av selskapet. Da aksjene stod ganske godt, blir erstatningene deretter, altså anstendige.

Motstanderne av Egyptens nasjonalisering av Suez-selskapet har anført, at det

skulle være en hevnakt fra Nassers side, da han ikke fikk det lån til Assuan-damprosjektet fra USA, som han hadde håpet på. Man hevdet fra motstandernes side at aksjonen skulle sikre midlene til dette prosjekt av Suez-kanalselskapet midler. Saken har imidlertid også en annen side.

Suez-kanalselskapet hadde ikke overholdt sine forpliktelser m. h. t. kanalens vedlikehold. Det hadde nemlig fra 1854 påtatt seg følgende, bl. a.:

- å utbygge Timsah-sjøen til en innhavn,
- å holde havnen i Port-Said moderne.

Intet herav var gjort, Port-Said var endog forfallen.

Videre var Suezkanalselskapet forpliktet til å holde seilrennen i en slik stand, at de til enhver tid største skip skulle kunne passere. Så sent som i 1956 først besluttet selskapet å bringe seilrennenes dybde ned til 32 eng. fot. Men selv dette var ikke tidsmessig, da de største skip idag stikker 42—45 eng. fot dypt.

Da Suez-kanalselskapets konsesjon utløper 1968 og det vel med den moderne tendens til nasjonalisering av storbedrifter kunne være tvilsomt, om konsesjonen ville bli fornyet, kan man til nød forstå, at Suez-kanalselskapet trakk så mange midler som mulig til pariserbanken. Men herved har man unnlat å overholde sine forpliktelser: å holde kanalen i brukbar stand. Under denne synsvinkel blir Egyptis nasjonalisering av suezselskapet forståelig. Dersom Egypt ikke hadde grepet inn, hadde Suez-kanalen vært ubruke-

lig senest ved konsesjonens utløp i 1968, og det kunne ingen ansvarlig statssjef sitte stille og se på.

Videre har man angrepet Egypten for ikke å holde Suez-kanalen åpen for fri gjennomseiling. Gang på gang har Nasser imidlertid tilbudt å garantere skipsfartens frihet gjennom en internasjonal overenskomst.

Den engelske og franske presse har vedholdende påstått, at egypterne skulle være ute av stand til å betjene kanalen på forsvarlig måte. Etter nasjonaliseringen av selskapet gikk skipsfarten dog friksjonsfritt, inntil den engelske og den franske regjering avskjediget de av deres landsmenn som gjorde tjeneste som losere og funksjonærer i Suez-kanalselskapet. Men selv heretter lykkedes det Egypten å lede skipsfarten sikkert og flytende gjennom kanalen.

Engelsk og fransk presse påstår videre, at nå etter nasjonaliseringen kan Egypt nårsomhelst sperre kanalen og derved beherske Europas «flaskehals». Dette er også en sannhet med modifikasjon (Forts. s. 7).

Sannheten om Spania

Ingen spanier tenker på å rokke Francos autoritet

Det er når el Caudillo går bort vanskeligheten vil melde seg

Norge nyder som kjent den herostratiske berømmelse å være det land som på grunn av sin avvisende holdning hindrer Vesten i å få den absolutt nødvendige spanske basistion innlemmet i Vestens forsvar mot den truende kommunistiske verdensutfoldelse. Og er det noen i Norge som under trykket av den uhyggelige internasjonale situasjon glemmer av den innlærte lekse om «diktatoren Franco» og «det fascistiske Spania», så er straks Moskvas ved og vannbærere i Dagbladet og lignende aviser ute med sin hets. De lurvete spanske eksilpolitikere fra den ytterste venstre fløy, som ikke et menneske i Spania vet hvem er lenger, blåses opp i norske aviser som martyrer for frihetens sak og som meningsberettigede når det gjelder Spanias fremtid.

Det er i det hele tatt en rent sykelig trang til å rote i de spanske indre forhold. Når en student nyser i Madrid, vekker det større journalistisk oppmerksomhet enn når det franske politi banker opp hundre studenter i Paris

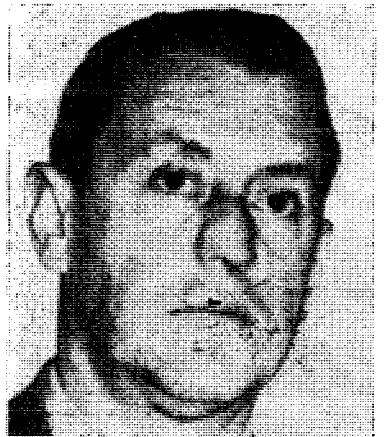
eller Algieri, og en håndfull personer arrestert for kriminelle forbrytelser hvor som helst i Spania får — hvis de er sosialister — pressen til å sirkulere i de respektive land og nådehandlingene og demonstrasjonene overfor de høyere internasjonale instanser multipliseres. En politisk prosess i Spania forårsaker større bevegelse og skandale enn 450 henrettelser på Cuba, selv om den bare resulterer i en straff på (Forts. s. 6).

El Caudillo

NYTT FRA Sør-Amerika

BUENOS AIRES-BREV TIL FOLK OG LAND.

Argentinsk innenriksminister dr. Vitolo

Atter en gang har de to historiske elver Parana og Uruguay, der erobringen av La Plata-områdene begynte, frigjort sine barbariske naturkrefter over byer og pueblos til skade og lidelse for utallige argentinske hjem og tusener av familiers liv og velbefinnende. Vinteren gikk i år inn med den verste flomkatastrofe på uminnelige tider med et ulykkesområde som strekker seg fra provinsen Entre Rios ned til Buenos Aires og videre ut til provinshovedstaden La Plata. Bare i skogene i Delta langs Parana ble 600 000 hektar oversvømmet og mer eller mindre ødelagt. Det vil ta 10 års arbeid å nå frem til det nivå man sto på før katastrofen inntraff. Kvegtapet i Delta-sonen er totalt mens boligtapet settes til 30 %, og i ukevis fremover vil man bli nødt til å ferdes i kanoer og andre småbåter over det vedige laken av vann som dekker alt. Man har foreløpig kjennskap til 20 dødsoffer fra denne sone. Concordia og

Mesopotamia i provinsen Entre Rios befant seg videre fullstendig isolert fra resten av landet i flere dager. For å lette redningsarbeidet og samtidig forhindre organiserte plyndringsaksjoner erklærte regjeringen i Buenos Aires beleiringstilstand på disse steder og overdro alt sivilt styre og administrasjon til det militære. Marinestyrkene i La Plata ble mobilisert med øyeblikkelig virkning og 9 krigsskip sendt avsted til provinsoernes unnsetning. I Concordia sto vannet opptil 5 meter høyt på det verste og fra denne by alene ble det evakuert 30 000 mennesker. Guvernøren i Entre Rios sier at de siste begivenheter er den verste katastrofe som noen sinne er overgått provinsen og han anslår foreløbig de materielle tap på stedet til 1 300 000 pesos. Det skal også være mange dødsfall. En hjelpekommissjon har allerede søkt De Forente Stater om et lån på 100 millioner dollars for gjenreisningsarbeider i Entre Rios og i republikken Uruguay, hvor de samtidige oversvømmelser har hatt et ennå større omfang og en langt alvorligere karakter enn her. Ulykken blir for Uruguays vedkommende ansett som en nasjonal ulykke og den største katastrofe i landets historie.

*

Uruguay har også forøvrig nylig lidt et smertelig tap ved den gamle løve Luis Alberto de Herreras bortgang. Det ble forundt den store og nesten legendariske patriot å se sin bevegelse komme til regjeringsmakten etter nesten et århundres kamp mot mørkemaktene, en triumf som ene og alene tilskrives Herreras personlige egenskaper og hans eget utrettelige arbeid for den nasjonale sak som han var den fremste eksponent for

(Forts. s. 6).

NYTT FRA Sør- Amerika

(Forts. fra s. 5).

i sitt land. Herrera skulle stått som leder for sitt lands regjering ved regimeskiftet den 1ste mars, men ble ved det vanlige politiske intrige- og renkespill satt utenfor i siste øyeblikk. 24 timer før regjeringsovertakelsen skulle finne sted eksisterte ennå ingen ministerliste og under presset fra trusselen om et militærkup ble motsetningen mellom Nardonefrikjonen og herreristene til en alvorlig krise. Med Herrera er et stort menneske og en lysende amerikansk skikkelse gått bort, men hans navn vil alltid være knyttet til kontinentets historie.

*

Bolivia har som kjent hatt en politisk rystelse av format i april. Hjemme har man sikkert fått høre om den sosialistiske falangs mislykte «revolusjonsforsøk» mot Siles Zuazos' (kommunistdominerte og kommuniststøttede) regjering. Det heter fra offisielt hold boliviansk hold at oppstandens leder, dr. Oscar Unzaga de la Vega begikk selvmord da spillet var tapt, men en annen og mere sannsynlig versjon går ut på at det idet heletatt ikke har funnet sted noen revolusjon. Lederne for sosialistfalangen og en mengde fremtredende politikere, blant dem den bolivianske ex-president Hertzog for tiden bosatt i Buenos Aires, hevder å ha uimotståelige beviser for at Unzaga de la Vega søndag den 19. april befant seg på vei til San Fransisco- kirken i La Paz sammen med 30 venner fra falangen for å feire sin fødselsdag med en messe. Herunder ble følget omringet av arbeider- og bonde-milits og beskyttet med mitraljøser på regjeringsordre. Unzaga de la Vega og flere andre ble således rått myrdet. Reisende som har ankommet til Buenos Aires fra Bolivia støtter uten unntagelse denne påstand og forteller at det nå som på Cuba er opprettet groteske folke- domstoler og allerede foretatt en mengde henrettelser. De utenlandske pressekorrespondenter forholder seg tause av frykt for represalier. Oscar Unzaga de la Vega har alltid rent personlig gjort seg bemerket som en alvorlig kristen og pliktoppfyllende katolikk og politisk som en innbitt motstander av den bolsjeviske fare i sitt land.

*

For å komme tilbake til det politiske virvar i Argentina, så hersker et visst motsetningsforhold mellom re-

gjering og regjeringsparti, representert henholdsvis ved innenriksminister Vitolo og UCRI's partipresident, Garcia. Det er jo stadig flere innen partiet som må erkjenne den bitre sannhet, at det store program av 23de februar er forrådt. Atmosfæren har igjen vært mettet med intense rykter om et forestående statskup. Garcia har offisielt avgitt erklæring om de forskjellige konspirasjoner som pågår. Vitolo derimot uttaler at regjeringen ikke har den fjerneste kjennskap til noen av Garcias påstander, men Garcia gjentar sine erklæringer og sier at han med ugjendrivelige bevis og ved en senere konferanse vil avsløre de impliserte navn. Vil oppgjøret mellom Vitolo og Garcia-fronten komme nå? Og hvem må vike terrenget?

Ved et års milepelen for det konstitusjonelle styre kan man si at peronistene er verre stilt idag enn under revolusjonsepoken. Den gang kom de da iallefall delvis til orde mens de derimot nå for tiden er absolutt nektet pressefrihet. Arbeidsministeriet er idag omvendt til et undertrykkelsesorgan imot arbeiderne, og mens prisene stiger fra dag til dag og ingen arbeidere får lønnspålegg har de militære offiserer fått sine gasjer forhøyet med 30 %. En situasjon som har betenkelige likhetpunkter med hva historien forteller om president Uriburi, som i 1931 så sin regjering alvorlig truet av den stadig stigende opposisjon. En kontrarevolusjon, bakket opp av det yngre officerskorps var under oppseiling. Uriburi begikk da det mesterverk å utstede et hemmelig og meget effektivt dekret om at regjeringen ville betale alle armeoffiserers private gjeld. Dette bestikkelsesprogram kostet den daværende regjering 7 millioner pesos, men det var vel anvendte penger da plottet mot Uriburi snart brøt sammen uten den militære støtte.

S.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Sannheten om Spania

(Forts. fra s. 5).

noen få måneders fengsel. En bankett i Madrid hvor noen monarkister gir uttrykk for sin utålmodighet gir stoff til den demokratiske presse i over en hel uke.

Uten tvil eksisterer det et politisk problem i Spania, men virkeligheten i Spania er den at ingen der bekymrer seg for situasjonen så lenge som general Franco lever. Alle, venner og uvenner, sympatiserende og motstandere, vet at hans prestisje er utenfor enhver diskusjon, at hans klokhet og moderasjon i de vanskelige etterkrigsår har vært tydelig og at det den dag i dag, hverken i det sivile eller militære er noen som kan overskygge ham. Applaudert av noen, tolerert av andre og bekjempet av en minoritet er det sikkert at hans tilstedeværen i regimet betyr det minste onde og det best mulige gode.

Det er et stort falskneri å fremstille Franco som en fryktelig diktator som kun ved terror holder det spanske folk nede. Alle kjenner spanjolenes tapperhet. Alle kjenner deres store dødsforakt og egenrådige oppførsel i den beklagelige borgerkrig. Både på den ene og den andre siden. Det er barnslig å anta at et folk som kjempet til døden og inntil den ene leir definitivt overvant den andre, vil tolerere at man etterpå påtvinger dem en general hvis de virkelig ikke er fornøyd med ham. Likeledes er det også et falskneri å si at det ikke eksisterer frihet i Spania. Alle som reiser dit kan bevitne at det er det og at alle og enhver kan si hva han vil, og når noen kritiserer El Caudillo eller noen av hans ministre, så er de ikke redd for å la det bli hørt, og det høres også av hvem som helst.

Som sagt er det ingen som bekymrer seg for situasjonen mens Franco ennå er illive. Men general Franco er ikke udødelig. En dag kan han gå bort. Og hva så? Det er dette som bekymrer så mange spanjoler, francister, falangister, monarkister og republikanere. Da det nylig ble oppdaget at mange handelsfolk førte sine penger til utlandet og plasserte dollarfortjenesten av sin eksport på løpende konto der, ble en av disse handelsmenn, en beskjeden og liketil provins-eksportør, velkjent for sin begeistring for francismen spurt: «Men hvordan kunne De gjøre dette? Skammer De Dem ikke som francist over slik å gi uttrykk for mistillit til regimet?» — «Det er slett ikke slik», svarte handelsmannen. «Jeg nærer ingen

mistillit til Franco, tvert imot. Men derimot er jeg meget redd for hva som kan overkomme oss når ikke Franco er mer».

I dette svaret er uten tvil nøklen til det spanske problem. Monarkistenes utålmodighet er en annen sak. Først og fremst gjelder det å bli enige om hvem som skal bli konge. Noen foretrekker Don Juan og andre Don Juan Carlos. De ortodokse vil ha faren mens de revolusjonære og falangistiske sektorer bebreider ham for at han er oppvokset, modnet og utdannet i utlandet uten å kjenne Spania på annen måte enn gjennom sine intime rådgivere som ikke alltid har de redeligste hensikter. Hans sønn kjenner Spania bedre, han har vokst opp i kontakt med sitt fedrelands aktuelle realitet. Men på den annen side har man den offisielle mening som er meget utbredt og som består i at Spania er et monarki med Franco som regent. Ved hans død vil et kongelig råd ta for seg de respektive løsninger. Men, innvendes det, om Franco nå adlydes som sådan for sin egen personlige prestisjes skyld, hvem har så noen garanti for at kongerådet og dets velmenende medlemmers avgjørelser vil bli respektert? I denne anledning har det forekommet en brevveksling mellom en av regjeringssekretærene og den monarkistiske skribent Jose Marcia Peman.

I regjeringssekretærens brev heter det blant annet: «Jeg kan ikke se problemet med installeringen av et mo-

narki ettersom det historiske, katolske, sosiale og representative monarki som tronfølgerloven refererer seg til er installert. Dette monarki er i dag regjert av dets grunnlegger som er el Caudillo, med all mulig legitimitet, autoritet og makt som seieren og hans ekspesjonelle verk har gitt ham. Når El Caudillo ikke er mere, fordi Gud vil det slik, så etablerer tronfølgerloven hvordan han vil bli etterfulgt av en konge som aksepterer å styre det nåværende monarki, det vil si med de nåværende aktuelle lover og regulerende kongens maktområder og forbindelser mellom nasjonens fundamentale organer».

Hvortil senor Peman svarer: «Jeg ber Gud om at det må være jeg som tar feil. Det ville i såfall være naturlig, for jeg er bare en politiker og De har mange flere data på hånden enn meg. Men en av de data De baserer Deres visshet på bekymrer meg. Jeg tror at den overveiende del av den spanske befolkning deler Deres syn på det aktuelle regime og på el Caudillo. Men dette samme flertall deler også min bekymring når det gjelder morgendagen. Alle ber, som også jeg, om mange år for Franco, men de ber også om at fremtiden må bli konsolidert i disse år. Om dette tør jeg si at det råder nesten enstemmighet blant det

(Forts. s. 8)

Sovjet-vitser

Vi tillater oss å gjengi følgende morsomheter fra det amerikanske magasin TIME (9. 2. 59):

Få spørsmål om tyggegummi blir fremstillet i SSSR svarte russerer:

«Vi kommunister synes at det å tygge uten å svelge er uproduktivt».

PRAVDA hadde en spalte for den beste politiske spøk. Førstepremien var: 20 år.

Lenin sies å ha sagt at der godt kunne være flere politiske partier i Sovjetunionen, men bare på en betingelse: at kommunistpartiet har makten og de andre er innenfor fengselsmurene.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi- merte beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjel- pen for våre krigsinvalid. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalings- kort, det er enklest og billigst.

Suez-spørsmålet

(Forts. fra side 5).

sjon, for noe slikt har Egypt alltid kunnet gjøre, ettersom kanalen flyter gjennom egyptisk høyhetsområde. Men det har man aldri gjort, det ville jo være dødbringende for egyptisk økonomi. Derimot har England mellom 1914—18 (den 1. verdenskrig) og 1939—56, begge ganger i åpenbar motstrid med folkeretten sperret kanalen ved Suez.

Men — Egypt har da sperrert for Israels skip? Ja, og i full overensstemmelse med folkeretten og konvensjonen av 1888, som hjemler rett til å nekte fiendtlige skip gjennomseiling på ens område, derfor også av Suez-kanalen. I h. t. folkeretten er ingen stat forpliktet til å godkjenne fiendtlige troppebevegelser el. godstransporter ad dens vann- eller landeveie, selv om trafikken forøvrig måtte være åpen for alle skip og andre trafikkmidler. Der har i årevis bestått krigstilstand mellom Israel og Egypt.

Oprørtheten over Nassers «adferd» må da ha en annen viktig bakgrunn, siden man stadig vender tilbake til den gjennomførte nasjonalisering av Suez-kanalselskapet. Englands og Frankrikes felles opptreden i denne sak kan da også føres tilbake til samme kilde: De bankhus i London og Paris, som mottar — eller rettere mottok — innbetalingene fra selskapet. De har gjennom nasjonaliseringen mistet 12 års store inntekter. For å hindre dette, har man truet verden med en ny verdenskrig, som angrepet på Egypten uomtvistelig var begynnelsen til høsten 1956.

Englan og Frankrike ville — het det — knuse Egypts støtte til henholdsvis den seg utbredende frihetsbevegelse i Øst-Arabia rettet mot engelsk overherredømme og til opprørene i Algier og Marokko. Med denne bakgrunn

var det, man fra denne kant kaldte krigen en «politiaksjon».

Med bakgrunn i fiendtlighetene mellom Israel og Egypt hadde England og Frankrig lett ved å lokke det jordbetrengte Israel med i aksjonen med løfter om høyst nødvendige landutvidelser på bekostning av de arabiske land. Der har sikkert foresevet Israel drømme om utvidelse av landområdet til Nilen i Vest og Eufkrat eller Tigris i Øst. Dette «tilbud» til Israel kan også være sprunget ut av engelsk-fransk dårlig samvittighet i Israel-spørsmålet i det hele tatt.

Da imidlertid «politiaksjonen» ved Ruslands mellomkomst bl. a. og under hele den vestlige verdens protest løp ut i sandet og endte med en dundrende fiasko for vestmaktene i alminnelighet og for England-Frankrike i særdeleshed, er forholdene i Israel ikke blitt bedre av dette makkerskap. Det gikk som så ofte før i historien, at harmen vender seg dobbelt sterkt mot de tapende.

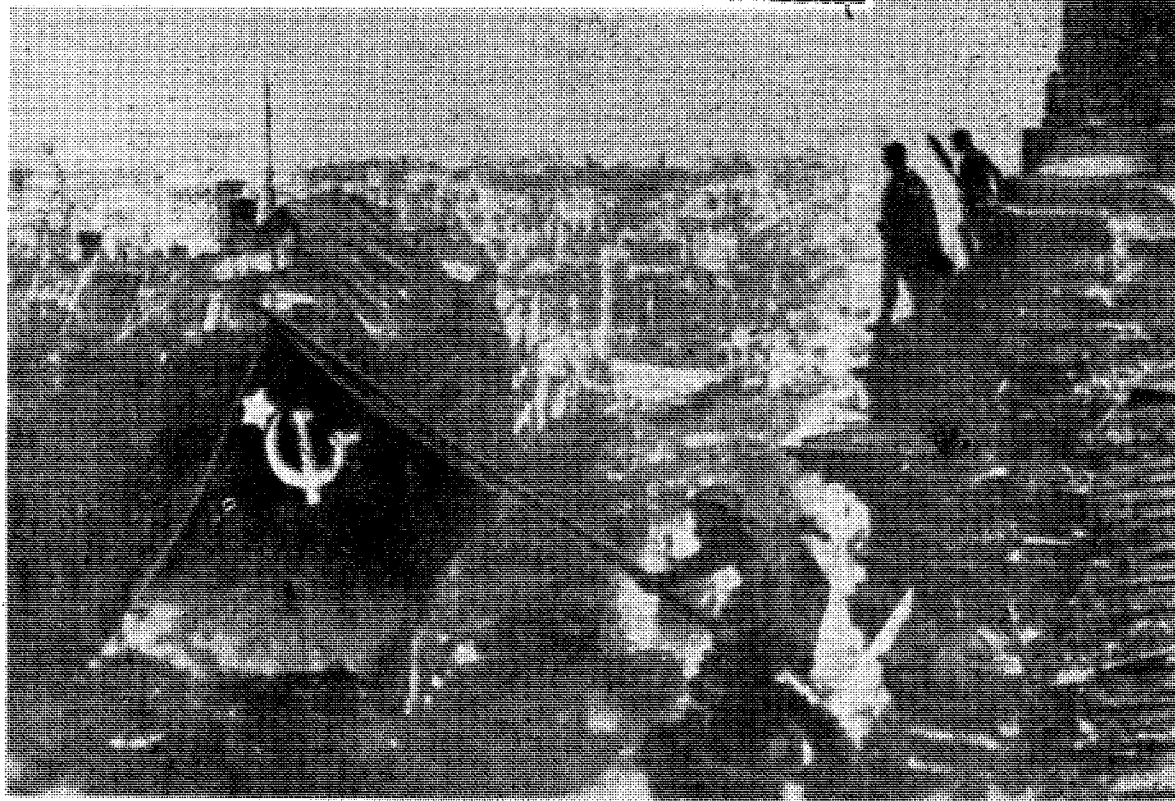
Her ligger vi da nå med en diplomatisk seir for Østmaktene og et tungt militært og diplomatisk nederlag for vestmaktene og spør oss selv, først og fremst i Europa, hva vi så skal foreta oss i denne sak?

Først og fremst erkjenne, at Suez-kanalen er og forblir egyptiske landområde, og at den er bygget av egypterne selv, ganske visst under fransk ledelse.

Krigshisserne i London og Paris må bringes til taushet for å unngå utbruddet av den 3. verdenskrig på det spinkle grunnlag, at noen få i forvegen velhavende folk i England og Frankrike må imøtese, at de ikke lengere kan benytte Suez-kanalen som inntektskilde. Der skal også pekes på, at aksjonærene får deres innskutte kapital fri etter noteringen dag-

Hitlers siste ord

(Forts. fra s. 1).

ning av historisk betydning: Han brendte papirene etter først å ha sørget for fotografiske kopier.

For et fantastisk dokument — skriver Sunday Express. Rasende utbrudd mot Winst-

en før nasjonaliseringen av selskapet. Det kan selvfølgelig være besværlig å finne et objekt av tilsvarende verdi som det nå 103-årige Suez-kanalselskap. Men det er dog lettere å finne utvei med kapital i ryggen enn uten en øre i lommen!

Vil aksjonærene ikke innse dette, vil de fortsatt forma å opphisse verden på egypternes bekostning, vil det ende med, at englendere, franskmenn, arabere, jøder, russere og amerikanere — ja, all verdens folkeslag — innen lenge befinner seg i skyttergravene påny, denne gang med en langt større fare lurende over seg enn i den avsluttede 2. verdenskrig, nemlig atomvåpnet. Det ville være bedre å anvende sine evner og krefter til å skremme opp folkene mot å innlate seg på en ny krig med atomvåpen enn til å opphisse dem på Suez-kanalspørsmålet i en slik grad, at naturen en vakker dag går over opptuktelsen og verden hodelest styrtet seg ut i en verdenskrig, hvis hovedmotiv er noen aksjebreve tilhørende et forsvinnende lite mindretall.

ERIK LÆRUM.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

on Churchill fremtrær side om side med avsnitt som har en forunderlig filosofisk klarhet.

Hitlers forutsigelser om utviklingen av etterkrigstidens brutale maktpolitikk gir kløktige og forbausende presise paralleller til nutidens historie.

Hitler: Chamberlain lurte meg i München

Det er et helt skattkammer å øse av i disse Hitlers siste ord til en verden som nå så enstemmig fordømmer ham og hans handlinger. Enig eller uenig, så må en iallfall innrømme at det her er en stor statsmann som taler, en mann en naturligvis ikke kan legge samme målestokk på som et vanlig menneske uten ansvar og uten den tunge forpliktelse til å treffe beslutninger som statsmenn er pålagt.

Det har alltid vært fremstillet slik som om avtalen i München var vestmaktene kapitulasjon for det onde som Hitler representerte. Det kan da være interessant å notere seg at Hitler selv ser på München-forliket akkurat motsatt. Han sier herom bl.a.:

Aftenen etter München var jeg blitt skrålisk på at Det tredje rikes fiender vilde ha vår skalp for enhver pris og at det ikke var noen mulighet for å komme til forlik med dem.

Det at den erkeborgerlige kapitalist Chamberlain med sin tillitvekkende paraply kom reisende heit til Berghof for å tale om tingene med oppkomlingen Hitler — var bare hans forsøk på å vinne tid for å forberede krigen mot oss.

Han var forberedt på å

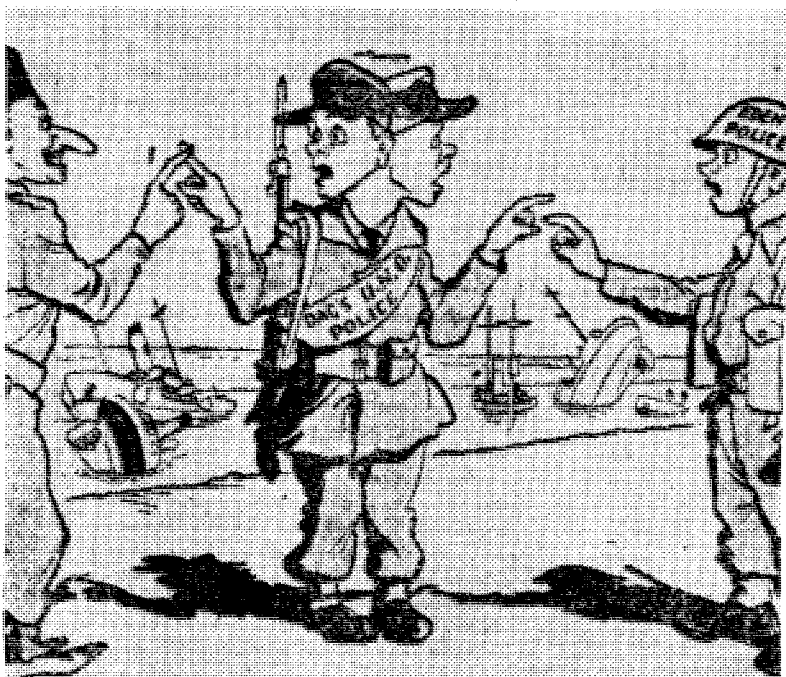
fortelle meg hva som helst som kunne lulle mine misstanker i søvn. Hans eneste formål med denne reise var å vinne tid. Det vi skulle gjort dengang var å slå til med en gang. Vi burde ha gått til krig i 1938. Det var vår siste chance til å lokalisere krigen. Men de ga etter over hele linjen som de «reddharter» de dengang var. Under slike forhold er det meget vanskelig å gripe initiativet og starte fiendtligheter. I München mistet vi leiligheten til lett og hurtig å vinne en krig som under enhver omstendighet var u-unngåelig, fordi våre fiender ville ha den.

Tjekkosllovakia

Dengang burde vi ikke tatt notis av våre motstanderes eftergivenhet overfor våre krav, men straks grepet til våpen. Münchenavtalen kunne ikke løse knuten på langt sikt. Det var klart at vi i lengden — i Tysklands hjerte — ikke kunne tåle en svulst — selvom den var liten — som en uavhengig tsjekkisk stat. Vi opererte svulsten i 1939, men det skjedde under forhold som for oss var mindre gunstige psykologisk enn de som forelå i 1938, hvis vi da hadde ordnet saken med makt. For i mars 1939 ble vi onde i verdens øyne: Nu begrenset vi oss ikke lenger til å forene tyskere med Riket, men holdt på med å etablere et protektorat over en ikke-tysk befolkning.

*

Tragedien for oss tyskere er at vi aldri har hatt tid nokk. Vi har manglet både tid og plass til å utfolde oss på.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).
tråd og bak hullet en kanon — så er dette skjære galskapen. Men alle klamrer seg til dette og det er ikke mulig å tale noen ut av denne behagelige feiltakelse.

Obersten sier dette siste i en næsten fortvilet tone. Hvor ofte har han ikke allerede lagt frem sine tanker — for kameratene, de foresatte, så og så mange politikere — men han har ikke kunnet vinne noen for sine tanker. Alle holder ham for en krangelfant, for en bedreviter — men ikke Paul Reynaud. «Herr oberst», sier han, «gi meg de nødvendige dokumenter og jeg skal forelegge saken for kamrets hærkommissjon som forslag. Det militære må jeg overlate Deres sakkunnskap, men Deres forslag vil også bli nødvendige av politiske grunner. Hvorledes er Frankrikes utenrikspolitikk? Aggressiv! Det er en politikk som støtter seg på militærallianser, som innkretser motstanderen og som så ødelegger ham når han er endelig innsirklet. Men har Frankrike også en armé som svarer til en slik angrepspolitikk? På ingen måte, på ingen måte! I den alminnelige slendrian, i den vitale svakhet, i de ledende menns instinktløshet, vil ingen innse at til en angrepspolitikk hører det også en angrepsvær. Men det skal jeg nå ta meg av!»

Paul Reynaud ser seg selv som fedrelandets redningsmann og dermed også endelig som ministerpresident. Han gjorde kriger med som sanitetsunderoffiser, han har opplevet kampene i Asia, og han har stadig fortalt at han aldri ville glemme det han så dengang: de endeløse tog av den flyktende sivilbefolkning, den avmektige fortvilelse i ansiktene på mennene, gruen i ansiktene på mødrene og de fullstendig vanvittige øyne på barna — —. Har han glemt dette nå? Men faren for en krig er nokk for ham til å la ergjerrigheten overvinne alt.

Da de to herrer, den lange oberst og den lille sivilist, forlater lokalet, ser to generaler etter dem. De sitter ved et bord med en kopp mokka og en Vieux Marc de Bourgogne, en meget sterk drikk. «Hva er det for en oberst som har hengt seg på denne reven Reynaud?», spør den ene, en knortete herre med stor snurrebart, og den annen svarer: «Oberst de Gaulle». — «Jeg har aldri hørt navnet før!», bemerket hans partner, og han får til svar: «Jeg har dessverre hørt det altfor ofte! Han er en mann med massevis av kvinnehistorier. For det første gjør en ikke noe slikt som det han har gjort og for det annet har han ikke råd til det. Av den grunn spiller han også høyt — først i Den engelske klubb, Chaussee d'Autin, og så i Flyverklubben, Place du Havre. Etter at begge disse er blitt stengt er han en av hovedpersonene i Spilleklub-

ben på Kapucinerboulevarden. Et menneske uten holdning, halvt en eventyrer! I krigen oppførte han seg imidlertid dadeløst, såret ved Dinant i 1914, kaptein i 1915 og så i 1916 etter harde kamper tatt tilfange ved Douamont. Nå er han imidlertid kommet på skråplanet. Han stammer fra en strengt klerikal familie — hans far var oberst som han selv, men han la uniformen av seg i 1904 da det ble forbudt geistlige å holde skoler. Han ble så lektor ved det store jesuitterkollegium i Vaugirard».

«Beklagelig, meget beklagelig», knurrer den andre general og drikker med et energisk rykk resten av glasset. Han lar det stå hen om hans bemerkning refererer seg til sønnen eller faren eller begge to.

(Neste gang «Et forkastet forslag».)

Sannheten om Spania

Forts. fra side 6

spanske folk. Jeg tror ikke det er respektløst om en mann fra gaten som jeg spør om dette på vegne av gaten. Intet er rolig i Spania med tanke på fremtiden».

Som en konklusjon kan vi si at det spanske problem eksisterer, men det er ikke dette som beveger demokratiet vestalinner og de internasjonale losjers maskerade-menn til å rive sine klær i stykker. Det er problemet med den nasjonale fremtid i det øyeblikk som Franco opphører å eksistere. De monarkistiske hoffkretsers utålmodighet forårsaker angst og mistanke hos falangistene og mange andre spanjoler. Monarkistene later til å glemme at hvis Franco sikrer monarkiet som fremtidig spansk regime ved å underkaste saken et referendum, så vil dette referendums suksess være hans triumf og ikke det monarkistiske regimes. Hvis ikke monarkiet var blitt tilrådet og holdt hånd om av den prestisjefulle seierherre, men overgitt til sin skjebne ved de vanlige sympatier for institusjonen, så ville kanskje antimonarkistene triumferte i dette spørsmål. Det som kan komme til å hende i Spania når general Franco dør er på det uvisse. En alvorlig uvisshet for de mest ansvarlige og kloke spanjere.

Den aktuelle situasjon med økonomisk nedgang, en dårlig høst og noen mer eller mindre autentiske politiske episoder kan bidra til en viss motgang men vil ikke forme noe virkelig problem. De eksilerte er heller ikke noe virkelig problem. For dem har klokken stoppet. De fortsetter med å utsprenge sin propaganda som de selv har fabrikkert, og glemmer at det nå i

KOMMUNISTISK INFILTRASJON I USA

Dr. B. Matthev, en gammel medarbeider av McCarthy erklærer nå at halvparten av rektorene ved negeruniversitetene og 334 rektorer ved andre universiteter og kollegier i USA er medlemmer av kommunistiske organisasjoner. Det er disse folk som er ansvarlige for raseuroilighetene, hevder han.

ZIONISTENE MOT SPANIA

Ansvarlige kretser innen den arabiske liga erklærer at det for tiden pågår en zionistisk kampanje mot Spania, fordi den spanske utenriksminister uttalte i Kairo at Spania ikke ville anerkjenne staten Israel og at det ville understøtte de arabiske stater mot en israelsk aggresjon. Utenriksministeren sa også at hans land ikke ville la seg tvinge av verdenszionismen til å endre denne politikk. Så det er ikke rart at Spania ikke kommer inn i NATO! Og i nasjonenes «gode selskap» forøvrig.

IKKE BARE I U.S.A.

Negerkongen Mutesa II av Buganda har fratatt sin bror arveretten til tronen etter at denne giftet seg med en englanderinne. Vi venter nå på at Dagbladet skal ta avstand fra denne gyselige form for rasediskriminering.

ULBRICHTS MEXIKANSKE KONTO

Det er en offentlig hemmelighet i Øst-Tyskland at kamerat Ulbricht for sikkerhets skyld har opprettet en hemmelig bankkonto i Mexico for det tilfelle at hans regime skulle bryte sammen. Kontoen har betegnelsen X 312 og innskuddene beløper seg foreløpig til DM 1 200 000 i fri valuta. Så han skal slippe å sulte om noe skulle gå galt. Verre blir det kanskje å redde hodet etter at det nå er etablert som fast internasjonal praksis å avlive tapende statsmenn.

SALT OG PEPPER I SENATET

Sjefredaktøren i Time Inc. Henry R. Luce har en nesten likeså kjent frue, Clare Booth Luce. Hun er publisist og hjalp republikanerne med

å vinne valget for Eisenhower og ble ambassadør i Roma. Nettopp nå ble hun utpekt til USA's ambassadør i Brasil. En slik utnevnelse må godkjennes av senatet, hva den ble med 79 mot 11 stemmer. Fruens utnevnelse hadde erget demokraten, senator Wayne Morse. Denne pekte på at hun under valgkampen hadde sagt at president Roosevelt «løy oss inn i krigen», og at president Harry S. Truman «var storby-pampenes håndplukkede (president)kandidat», («å handpicked candidate of the big-city bosses»).

I senatsdebatten hvor hun hadde ovennevnte seir og ble godkjent som ambassadør — sa fru Luce noe impulsivt til sin motstander herr Morse:

«Mine vanskeligheter (i denne sak) skriver seg fra noen år tilbake, da senator Wayne Morse ble sparket i hodet av en hest». Riktignok hadde et slikt spark sett dagens lys. Men fruens mann og andre fant at bemerkningen ikke var saklig, og tungt fordøydelig formedelst sitt faktiske grunnlag.

Fruens venner fant at hun burde resignere fra stillingen — hva hun gjorde under offentlig beklagelse fra presidenten. Derved mistet utvilsomt USA en dyktig ambassadør.

Selv de døde er farlige.

Det later til at Adenauer er redd for konkurranse med de døde. Han har iallfall grepet inn mot salget av gramofonplater med innspillinger av taler holdt av Hitler, Goebbels og Göring. Det var geskjeftige amerikanere som hadde laget platene, men den tyske påtalemyndighet fant at platene var «ren nazipropaganda med statsfarlige og antisemistiske tendenser». Og da så — —.

Strid om det franske akademi.

I Frankrike hendte det at forfatteren Paul Morand var foreslått som medlem av det franske akademi. Imidlertid hadde han under krigen vært

landet, så vil ikke de eksilerte som streifer rundt i utlendighet ha hatt noe med det å gjøre. Deres tid er uten tvil forbi, selv om deres karakter av «eksilert» — som er det eneste mange av dem har å flyte på — søker å bedra oss til å tro det motsatte. Noen har sagt at ingen ting er så gammelt som en avis fra igår. Det er intet så gammelt i vesten, og da tenker vi i denne forbindelse på Europa, som en eksilert fra et forhenværende regime!

A. S.

Vichy-regjeringens ambassadør i Romania og det var jo ikke så populært i visse hetskretser. Og så gav da de Gaulle et lite vink til Morand om å trekke sitt kandidatur tilbake. Og et slikt vink er naturligvis lov i det meget demokratiske Frankrike. Nå hendte imidlertid det uhorste i akademiets historie at et av dets medlemmer, som hadde støttet Morands kandidatur, forfatteren Pierre Benoit erklærte at han etter dette aldri vilde sette sine ben i akademiet mere.

DET RØDE INNHAV -

(Forts. fra s. 1).

holm ligger helt omgitt av rødt hav.

Og dette røde hav er idag samlingsområdet for en væsentlig del av Sovjet-Unionens sjøstridskrefter hvis vei ut til verdenshavene fører gjennom de danske sund hvor deres fremmarsj vil kunne dekkes av røde batterier på tysklandsysten. Det er dette gjennombrudd ut til de åpne verdenshav som Vesten av all makt vil søke hindret, og da hverken Danmark eller Norge kan greie dette, er oppgaven blitt gitt til Vest-Tyskland.

Det er denne NATO's beslutning som de 3000 og de 14 har stemt imot. De vil ikke at tyskerne skal få ha forbindelsesoffiserer med NATO's hovedstab på Kolsås, en hovedbetingelse for at samarbeidet mellom tyskerne og NATO skal kunne foregå knirkefritt. De vil ikke at tyskerne skal få ha forsyningsbaser i det land som det blir deres oppgave å forsvare med innsats av sitt liv.

Men heldigvis så Stortinget situasjonen som den er, og traff den riktige avgjørelse.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlandet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo